

kort Straa, for der er ikke Tvivl om, at Stemningen i Befolkningen mere gaar i toldbeskyttelsesvenlig Retning end i frihandelsvenlig, og der er ingen Tvivl om, at det store Arbejderparti mere og mere ser, at det ikke forholder sig med Toldbeskyttelsen, som det hidtil har været døret af d'Hrr. Frihandelsmænd, at det er en Beskyttelse, som kun kommer Indehaveren af den store Produktion til Gode; nej, det er en Beskyttelse, som ogsaa kommer Arbejderne til Gode. Vi saa jo ved Folketingets Behandling Stemmer, der rejste sig i den Retning; Udtalelser fra Folk, som sagde, at Arbejderne udnytte ogsaa Toldbeskyttelsen. Og her i Dag, i dette Ting, have vi ogsaa hørt denne Udtalelse, at Toldbeskyttelsen ogsaa kommer Arbejderne til Gode. Jeg tror nok, at dersom den Fraktion, det ærede Medlem tilhører, virkelig vil have det stærke Rygstød mellem Arbejderne, som den hidtil har haft, vil den komme til ogsaa at tage Hensyn til Toldbeskyttelsen, thi den Gavn, disse — Arbejderne — have af den, bliver dem hver Dag klarere. Jeg tror i det hele taget, at Toldbeskyttelsens Formaal er at beskytte det hjemlige Arbejde, det hjemlige Materiel og den i den hjemlige Virksomhed anlagte Kapital, men at den ikke er et Monopol, som kan udnyttes af en Enkeltmand. Det blev før af et æret Medlem her fremført, at var der megen Fortjeneste, vilde der rimeligvis blive indenlandsk Konkurrence. Jeg tror, at de, som faa den største Nytte, blive baade Arbejderne og Indehaverne og det hjemlige Materiel.

Naar det ærede Medlem omtalte, at hans Kendskab til Landmændenes Stemning var den, at der viste sig en ubetinget Aftagen af Ønsket for Toldbeskyttelse, saa tror jeg fuldt ud, at han har udmærket Iagttagelsesevne, men jeg stoler dog bedst paa min egen, og efter det Kendskab, jeg har til Sagen, kan jeg forsikre ham for, at den gaar stik imod det ærede Medlems Iagttagelse. — Det ærede 2det Medlem for 10de Kreds' (Bojsen) vilde yde en lille Smule Støtte til den Udtalelse, at der ingen toldbeskyttelsesvenlig Stemning var oppe. Det ærede Medlem talte dog lidt mere vagt og udtrykte sig ikke saa bestemt, men han henviste til Delegeretmøderne, hvor Stemningen kom frem. Men det ærede Medlem ved ogsaa, at den første Gang, Peschke-Køedt kom til disse Delegeretmøder, tog han alle Landmændene med Storm paa Grund af sin Veltalethed og sin raske, livlige Maade at ud-

vikle det paa. Da gik vi med ham allesammen, der var kun en eneste Undtagelse, den forhenværende Finansminister, som den Gang ikke vilde slutte sig til ham. Men det ærede Medlem ved ogsaa, at der senere paa disse Delegeretmøder har gjort sig en lidt anden Opfattelse gældende. Vel har Toldloven ikke været til Forhandling paa Delegeretmøderne, men det har været udtalt, at hvis den kom til Behandling, vilde den ikke vinde en saa enstemmig Tilslutning, som forrige Gang, og derpaa blev der svaret med „Hør“. Det ærede Medlem ved ogsaa, at i Fjor, saa vidt jeg husker, ønskede Randers Amt ved Delegeretmødet en Sag dragen frem om Karantæne for indførte Heste. Det ærede Medlem ved ogsaa, at Formanden for Delegeretmødet syntes, at det var at komme lidt ind paa det toldbeskyttelsesvenlige Omraade, at forlange, at de fremmede Heste skulde belemres med Karantæne, og det ærede Medlem ved, at saafremt vi kunne dømme efter den Afstemning, der skete der, som et Bevis paa, hvorledes Stemningen for Toldbeskyttelse var vokset, saa var den vokset ganske betydeligt. Men Delegeretmøderne ere ganske sikkert ikke et aldeles korrekt Udtryk for Landbrugets Ønsker, der er mange, der staa uden for Landboforeningerne, og selv naar man holder sig inden for Landboforeningerne, kan man ikke bestemt sige, at Delegeretmøderne udtrykke deres Ønsker. Der er ved Delegeretmøderne somme Spidser, der paa Grund af deres Overlegenhed og Fremtrædenhed ligefrem tvinge de andre til muligvis at gaa i en Retning, som de ikke selv ønske. Derfor er dette Bevis, som det ærede Medlem for 10de Kreds kom med i Gaar, ikke gyldigt. — Det ærede Medlem udtalte dernæst, at der endogsaa er saa megen Selvtillid mellem Landmændene, saa megen Glæde over Tilstanden, at man hører dem sige: Nej, lad os blive fri for at faa en saadan Beskyttelse, vi kunne klare os uden. Ja, jeg kender meget godt den Stemning. Jeg ved meget godt, at hvor nogle frihandelsvenlige Folketalere have staaet over for nogle Landmænd og have fortalt dem, med hvilken Beundring hele Europa ser paa dem, fordi de ere de eneste Landmænd, der ingen Toldbeskyttelse ønske, have fortalt om deres Intelligens og Dygtighed og om den Anerkendelse, de nyde hele Verden over, saa synes de i et bevæget Øjeblik, at det er dejligt, saa sige de til sig selv: Hvor vi dog ere store Mænd. Men naar disse Mænd have forladt Forsamlingen og komme